
NOTAT

Til: Folketingets Europaudvalg og Folketingets Miljøudvalg J.nr.: 400.A.5-3-4-600
CC: Bilag:
Fra: Udenrigsministeriet Dato: 19. februar 2013
Emne: Domstolen: Intervention i sag C-427/12, Kommissionen mod Europa-Parlamentet og Rådet

Baggrund

Kommissionen har anlagt sag mod Rådet og Parlamentet med påstand om annullation af artikel 80, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 528/2012 af 22. maj 2012 om tilgængeliggørelse på markedet og anvendelse af biocidholdige produkter (herefter "biocidforordningen"). Kommissionens subsidiære påstand er annullation af hele biocidforordningen.

Kommissionens anbringende er, at forordningens artikel 80, stk. 1, med urette hjemler vedtagelse af en gennemførelsesretsakt, jf. TEUF artikel 291 (komitologi), i stedet for en delegeret retsakt, jf. TEUF artikel 290.

Det fremgår blandt andet af Biocidforordningen artikel 80, stk. 1, at Kommissionen vedtager "en gennemførelsesforordning", der præciserer (a) de gebyrer, der skal erlægges til Det Europæiske Kemikalieagentur for produkter, der er meddelt EU-godkendelse, og for ansøgninger om gensidig anerkendelse, (b) de regler, der blandt andet fastsætter betingelserne for nedsatte gebyrer og gebyrfritagelse, samt (c) betalingsbetingelserne.

Efter Kommissionens opfattelse er der tale om et gebyr-system, der "udbygger visse ikke-væsentlige elementer i den lovgivningsmæssige retsakt", jf. TEUF artikel 290.

Det er Kommissionens opfattelse, at anvendelsesområderne for TEUF artikel 290 og 291 gensidigt udelukker hinanden. Hvis vedtagelsen af en retsakt kan ske med hjemmel i den ene bestemmelse, er vedtagelse af en retsakt efter den anden bestemmelse således pr. definition udelukket.

Videre anfører Kommissionen, at afgrænsningen mellem delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter skal ses i lyset af et regelhierarki, der er fastlagt i traktaten. Afgrænsningen baserer sig på objektive elementer, der er fastslået i traktaten, og som kan gøres til genstand for juridisk prøvelse. Afgrænsningen kan således ikke overlades til lovgivers skøn. Mens den delegerede retsakt er objektivt defineret i traktaten, har gennemførelsesretsakten en residual-karakter, idet den alene er defineret i funktion af den rolle, der er tiltænkt Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af unionens juridisk bindende retsakter.

Rådet og Parlamentet fastholder derimod, at retsgrundlaget i biocidforordningen artikel 80, stk. 1, bør være TEUF artikel 291. Rådet argumenterer – i modsætning til Kommissionen – for, at der mellem de to bestemmelsers anvendelsesområder eksisterer en gråzone, som ikke kan defineres abstrakt, og som (i nogle tilfælde) overlader EU-lovgiver et vist skøn med hensyn til valget mellem delegerede retsakter og gennemførelsesretsakter. Det er Rådets opfattelse, at den måde, som basisretsakten er udformet på, har betydning for valget af retsgrundlag. Jo mindre detaljeret basisretsakten er, des større bliver behovet for at udbygge den i form af en delegeret retsakt – og omvendt. I øvrigt forkaster Rådet Kommissionens opfattelse af, at der eksisterer et regelhierarki mellem de to bestemmelser.

Omvendt deler Europa-Parlamentet Kommissionens juridiske analyse af, at de to bestemmelsers anvendelsesområde gensidigt udelukker hinanden. Parlamentet finder imidlertid efter en konkret vurdering, at TEUF artikel 291 bør anvendes i stedet for TEUF artikel 290 i biocidforordningen art. 80, stk. 1.

Følgende lande har intervenseret til fordel for Rådet og Parlamentet: Finland, Frankrig, Nederlandene, Storbritannien og Tjekkiet.

Der er frist for afgivelse af skriftligt indlæg i sagen den 18. marts 2013.

Sagens betydning for Danmark

Siden indførelsen i 2006 af den såkaldte forskriftsprocedure med kontrol, jf. Rådets komitologi-afgørelse af 17. juli 2006, har spørgsmålet om, hvad der udgør det rette valg af procedure i forbindelse med delegation af beføjelser, været genstand for inter-institutionel uenighed (begrebet ”delegation af beføjelser” anvendes i denne sammenhæng om adgangen til at vedtage såvel delegerede retsakter som gennemførelsesretsakter). Sag C-427/12 er den første sag siden Lissabontraktatens ikrafttræden, hvor spørgsmålet gøres til genstand for retlig prøvelse. Sagen er således af afgørende, principiel betydning og vil bidrage til afklaring af en række aktuelle og potentielle diskussioner i lovgivningsprocessen mellem Rådet, Europa-Parlamentet og Kommissionen om valget mellem TEUF artikel 290 og 291. Valget af den ene fremfor den anden bestemmelse er som bekendt afgørende for, om de delegerede beføjelser gøres til genstand for en komitologiprocedure – og dermed en højere grad af medlemsstatsindflydelse – eller ej. Samtidig er det klart, at Europa-Parlamentet har en vis indflydelse i medfør af TEUF artikel 290, hvilket ikke er tilfældet i medfør af TEUF artikel 291.

Den danske regering deler Rådets opfattelse af, at retsgrundlaget i biocidforordningen artikel 80, stk. 1, bør være TEUF artikel 291. Regeringen er endvidere af den generelle opfattelse, at det i nogle tilfælde er klart, at TEUF artikel 290 skal (og artikel 291 ikke kan) anvendes som retsgrundlag for en delegeret beføjelse, mens det i andre tilfælde forholder sig omvendt. Formuleringen af TEUF artikel 290 og 291 er dog så bred, at det i nogle tilfælde ikke er klart, om den ene bestemmelse finder anvendelse frem for den anden. I disse tilfælde er det regeringens op-

fattelse, at EU-lovgiver er overladt et vist skøn til at afgøre, hvilken af de to bestemmelser der skal anvendes.

På baggrund af ovenstående agter regeringen at afgive interventionsindlæg i sagen. Interventionsindlægget falder i naturlig forlængelse af Danmarks høje politiske profil i komitologispørgsmål.

Udenrigsministeriet